

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 607/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III (predtým Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/7/2021 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cob/155/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. augusta 2025 (doplnenou podaním doručeným ústavnému súdu 23. septembra 2025, pozn.) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/7/2021 [(ďalej len „napadnuté konanie“), pričom pasívne legitimovaný subjekt označil samotný sťažovateľ s prihliadnutím na časové hľadisko a tzv. reformu súdnej mapy v Slovenskej republike, pozn.] a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cob/155/2024. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu od každého z označených porušovateľov práv po 4 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou 16. novembra 2021 domáhal určenia neplatnosti uznesení a postupu valného zhromaždenia žalovaného, mestský súd rozhodol po dvoch rokoch a piatich mesiacoch, a to rozsudkom č. k. 23Cb/7/2021-290 zo 17. apríla 2024, proti ktorému podal 2. mája 2024 odvolanie a súdny spis sa od 18. júla 2024 nachádza na krajskom súde, ktorý ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol. S odkazom na konanie vedené ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 559/2021 sťažovateľ vyjadril presvedčenie

o akceptovateľnej dĺžke konania odvolacieho súdu maximálne v trvaní jedného roka, ktorá bola v jeho prípade prekročená. V doplnení ústavnej sťažnosti aktualizoval procesný stav a z dôvodu pretrvávajúcej nečinnosti krajského súdu zvýšil požadované finančné zadostučinenie od krajského súdu z 3000 eur na 4 000 eur. Na podklade uvedeného odôvodnil zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zistoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom mestského súdu:

4. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor sa odvodzuje z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. I. ÚS 390/2019, II. ÚS 287/2021, II. ÚS 291/2020, I. ÚS 172/2022).

5. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08, IV. ÚS 459/2025) prezentuje už konštantný záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci trvalo alebo ešte pretrváva (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Prednesené právne názory ústavného súdu sú akceptované aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej aj „ESLP“), Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok ESLP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05].

6. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu, už zo strany orgánu verejnej moci nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018, IV. ÚS 159/2021, II. ÚS 302/2021, I. ÚS 405/2022, IV. ÚS 438/2025).

7. Zo samotného odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že mestský súd rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 23Cb/7/2021-290 zo 17. apríla 2024 a po vykonaní úkonov súvisiacich s podaným

odvolaním sťažovateľa predložil súdny spis krajskému súdu, na ktorom sa nachádza od 18. júla 2024. Napadnuté konanie mestského súdu sa teda skončilo v prvom stupni ešte pred podaním ústavnej sťažnosti (19. augusta 2025, pozn.). Od predloženia veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu mestský súd nemôže ovplyvniť priebeh napadnutého konania, a preto ani porušiť základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Vychádzajúc z podstaty a účelu označených práv, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému postupu mestskému súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu:

9. Sťažovateľ rozporuje aj postup krajského súdu, keďže od predloženia súdneho spisu rozhoduje o podanom odvolaní viac ako jeden rok.

10. V súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd opätovne konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, IV. ÚS 254/2021).

11. Ústavný súd stabilne judikuje, že čas na konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne vyjadriť. Rovnako tak nie je presne časovo ohraničená ani primeranosť lehoty, kedy by mala byť tá ktorá vec prerokovaná a najmä rozhodnutá [I. ÚS 92/97 (ZNau 23/98), I. ÚS 61/98 (ZNau 18/98)].

12. V posudzovanom prípade sťažovateľa ústavný súd rezultuje, že dĺžka konania na krajskom súde v trvaní 13 mesiacov (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.), resp. ku dňu jej doplnenia (23. septembra 2025, pozn.) približne 14 mesiacov, je stále akceptovateľná, a preto nedosahuje, ani po zohľadnení celkovej doterajšej dĺžky konania na súdoch oboch inštancií, ústavnoprávne relevantnú intenzitu znamenajúcu zásah do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ani podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (Humen proti Poľsku z 15. 10. 1999. body 58 a 69. Calvelli a Ciglio proti Taliansku zo 17. 1. 2002. body 64 65 a 66, rovnako tak aj napr. IV. ÚS 34/2020. IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 251/2021). Na uvedenom nemení nič ani sťažovateľom zmieňovaný nálezh ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 559/2021 z 18. januára 2022, v ktorom síce ústavný súd uviedol, že ústavne akceptovateľná doba odvolacieho konania je jeden rok, avšak hneď v druhej vete formuloval

premisu, podľa ktorej až podstatné presiahnutie tejto doby vedie k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Na dôvažok, v predmetnom prípade konanie na krajskom súde trvalo celkom 26 mesiacov, čo nie je s vecou sťažovateľa porovnateľné.

13. Zároveň je potrebné vziať do úvahy povahu konania súdu druhej inštancie, ktoré je v rámci Civilného sporového poriadku koncipované ako konanie, keď odvolací súd nemusí vo veci nariadiť pojednávanie, čím zákonodarca sledoval práve rýchlosť, efektívnosť a hospodárnosť odvolacieho konania. Je na úvahe konkrétneho odvolacieho senátu, či rozhodne bez nariadenia pojednávania. Ak odvolací senát rozhoduje o odvolaní bez nariadenia pojednávania, nemožno časový úsek v danej situácii od podania odvolania do konečného rozhodnutia súdu druhej inštancie označiť ako „nečinnosť“. Je nutné prihliadnuť na časový rámec, ktorý je potrebný na oboznámenie sa s obsahom súdneho spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania a vyjadreniami strán sporu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaoberá (pozri aj III. ÚS 106/2018, I. ÚS 123/2021, I. ÚS 555/2024).

14. Navyše, prejednávaná vec sťažovateľa sa z pohľadu judikatúry ESLP ani ústavného súdu nepovažuje za spor, ktorý si z časového hľadiska vyžaduje osobitnú starostlivosť [napr. občiansky stav a spôsobilosť osôb (Bock proti Nemecku, rozsudok z 29. 3. 1989, Laino proti Taliansku, rozsudok z 18. 2. 1999), zverenie dieťaťa do starostlivosti (Hokkanen proti Fínsku, rozsudok z 23. 9. 1994, Niederböster proti Nemecku, rozsudok z 27. 2. 2003, III. ÚS 351/2014, III. ÚS 181/2011), pracovnoprávne spory (Vocaturu proti Taliansku, rozsudok z 24. 5. 1991, I. ÚS 345/2014) a pod].

15. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

17. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu